

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-27 У. 3698/15
18.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца _____ из _____ кога заступа Дејан Лојпур, адвокат из Суботице, Матка Вуковића бр. 8, ради поништаја закључка туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности број: 07-00-04178/2014-03 од 29.01.2015. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком обустављен је поступак по жалби _____ из _____ изјављеној преко пуномоћника адвоката Лојпур Дејана из Суботице, због непоступања Међуопштинског завода за заштиту споменика културе Суботица у Суботици, по његовом захтеву од 15.10.2014. године за приступ информацијама од јавног значаја (став I диспозитива); одбијен је захтев _____ за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован (став II диспозитива).

У тужби поднетој Управном суду дана 03.03.2015. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа из свих законских разлога. Наводи да нема никаквих примедби у погледу одлуке дате у ставу I диспозитива оспореног закључка, с обзиром да је иста у том делу у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја, али да одлука Повереника у делу који се односи на трошкове другостепеног поступка, по мишљењу тужиоца, јесте незаконита због погрешне примене материјалног права. Наводи да је другостепени поступак инициран искључиво кривицом првостепеног органа, који је тај поступак проузроковао неблаговременим достављањем тражених информација, због чега је тужилац ангажовао адвоката, уложио жалбу, те је првостепени орган тужиоцу доставио тражене информације 04.12.2014. године практично 2 дана након што је усмено контактиран

из канцеларије Повереника. Закључује да су трошкови поступка у моменту подношења жалбе већ наступили за тужиоца, да су били оправдани, као и да је нетачна тврдња из образложења побијаног акта да Закон о општем управном поступку предвиђа да се трошкови за правна заступања надокнађују само у двостраначким правним стварима, јер таква одредба у важећем ЗУП-у не постоји. Истиче да је поступак вођен према правилима Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, који је *par exelans* поступак вођен у јавном интересу начелно, а поготову у овом конкретном случају. Сматра да је то зато што се он води по захтеву странке. Наводи да не искључује чињеницу да је он вођен у јавном интересу и сматра да је такво тумачење Повереника потпуно правно и логички неутемељено, а и контрадикторно самом образложењу. С обзиром да је другостепени поступак пред Повереником инициран искључивом кривицом првостепеног органа, да је вођен у јавном интересу, предлаже да суд применом одредаба из члана 33. у вези члана 40. и члана 43. Закона о управним споровима, закаже усмену јавну расправу и у спору пуне јурисдикције донесе пресуду којом се тужба уважава, поништава став II диспозитива оспореног закључка и обавезује Међуопштински завод за заштиту споменика културе Суботица у Суботици да на име трошкова другостепеног поступка по жалби надокнади тужиоцу износ од 33.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, те да се обавезе тужени да исплати тужиоцу проузроковане трошкове управног спора према опредељеном трошковнику у тужби, са затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате, све у року од 15 дана од дана доношења пресуде, под претњом принудног извршења.

У писменом одговору на тужбу, тужени орган је указао на одредбе члана 15. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и навео да је поступак ради остварења права на приступ информацијама од јавног значаја једностраначки, јер наспрам органа власти, као странка стоји само тражилац информације. Тај једностраначки карактер се не губи у поступку пред Повереником који решава по жалбама против органа власти, јер изјављивањем жалбе актери управног поступка не мењају своје улоге у истом, односно орган власти против кога је поднета жалба не добија својство друге супростављене странке у ожалбеном поступку, већ остаје орган власти против чије је одлуке, односно чијег је непоступања жалба поднета. Због изнетих разлога, по мишљењу туженог, небитан је навод тужиоца да је другостепени поступак инициран од стране првостепеног органа, јер се питање кривице не поставља у једностраначким управним стварима. Сматра да је беспредметна полемика тужиоца око тумачења члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку, из разлога што се наведена одредба уопште не односи на управне поступке покренуте по захтеву странке, већ само на оне који су покренути по службеној дужности или у јавном интересу. Како се поступак ради остварења права на слободан приступ информацијама од јавног значаја увек покреће по захтеву странке, то је наведена одредба закона непримењива у конкретном случају. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе чл. 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл. 41. ст. 1. наведеног закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао:

- тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана 15.10.2014. године, поднео Међуопштинском заводу за заштиту споменика културе Суботица у Суботици, захтев за слободан приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио да му се достави информација, односно списак запослених лица на дан 01.10.2014. године са називом њиховог радног места, датум од када су запослени и износом зараде коју примају на том радном месту.

Тужилац је преко пуномоћника дана 8.11.2014. године изјавио жалбу Поверенику због непоступања Међуопштинског завода за заштиту споменика културе Суботица по његовом захтеву од 15.10.2014. године и истовремено је тражио да се обавезе тужени да му надокнади трошкове по жалби према приложеном трошковнику. Поступајући по жалби Повереник је дана 19.11.2014. године доставио жалбу Међуопштинском заводу за заштиту споменика културе Суботица у Суботици као органу власти у смислу члана 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ради изјашњења. У одговору на жалбу од 21.11.2014. године орган власти је навео, између осталог, да је у међувремену поступио по захтеву и жалиоцу доставио тражене податке поштом и електронском поштом, а као доказ да је поступио по захтеву доставио је копију дописа достављеног тужиоцу електронском поштом на наведену адресу дана 21.11.2014. године у прилогу ког му је доставио тражене информације. Тужилац је дана 29.01.2015. године потврдио да је добио тражену информацију о чему је у служби Повереника сачињена службена белешка. Имајући у виду да је орган власти, након изјављене жалбе тужиоцу омогућио приступ траженим информацијама, тако што му је доставио тражене информације то је у смислу одредбе члана 24. став 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја тужени својим закључком од 29.01.2015. године у ставу I диспозитива обуставио поступак по жалби тужиоца због непоступања Међуопштинског завода за заштиту споменика културе Суботица у Суботици по његовом захтеву од 15.10.2014. године за приступ информацијама од јавног значаја. У погледу захтева истакнутог у жалби за накнаду трошкова заступања у висини од 33.000,00 динара тужени је ставом II оспореног закључка од 29.01.2015. године одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован уз образложење да нису испуњени законски услови за усвајање истог јер се ради о једностраначкој управној ствари у којој ангажовање пуномоћника није неопходна, а не ради се о поступку који је покренут по службеној дужности нити у јавном интересу.

Одредбом члана 24. став 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Сл. гласник РС”, бр. 120/04...36/10), прописано је да ако орган власти, након изјављене жалбе због непоступања по захтеву, а пре доношења одлуке по жалби, тражиоцу омогући приступ информацијама или по захтеву одлучи Повереник ће донети закључак и обуставити поступак по жалби. Поступак по жалби се обуставља и када тражилац одустане од жалбе.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“ бр. 30/10) прописано је да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање, док је ставом 3. истог члана прописано да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано. Ставом 6. наведеног члана прописано је да трошкове странке и другог лица у поступку, проузроковане поступком покренутим по службеној дужности или у јавном интересу, а које странка, односно друго лице у поступку није проузроковало својим понашањем, сноси орган.

Како тужилац оспорава одлуку туженог органа у погледу трошкова поступка, полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних законских прописа, по оцени Управног суда, правилно је тужени орган одбио захтев за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован, налазећи да нису испуњени законски услови за усвајање истог. Тужени орган правилно закључује да се ради о управној ствари, у којој ангажовање пуномоћника није било неопходно, при чему управни поступак није покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо по захтеву странке, која се пре свега обратила првостепеном органу, као органу власти ради добијања информација од јавног значаја, а затим и туженом органу, у поступку по жалби коју је истом поднео.

Суд је ценио наводе тужбе и налази да се истима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног закључка и да су исти наводи већ били предмет правилне оцене туженог органа. Неосновано тужилац истиче да је било неопходно да ангажује адвоката ради подношења жалбе туженом, будући да се не ради о поступку у којем је заступање неопходно, у формалном смислу, као услов за изјављивање жалбе, која по свом садржају мора да буде таква да се из исте може недвосмислено утврдити на који правни акт се односи и који се истом оспорава, ко је доносилац ожалбеног акта, те да садржи потпис подносиоца жалбе, док посебно образложење жалбе није неопходно. Поред тога, на интернет страници Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности налазе се формулари акта који се могу поднети Поверенику и то пре свега формулар жалбе против одлуке органа власти, чијим преузимањем и попуњавањем странка стиче могућност подношења уредне и на закону засноване жалбе туженом органу, а самим тим нема ни потребе за ангажовањем пуномоћника који би својим стручним знањем омогућио странци да заштити своја права на приступ информацијама од јавног значаја, будући да странка и сама може сачинити жалбу. Такође, неосновано је позивање тужиоца на одредбу члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку, јер се у конкретном случају не ради о поступку који је покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо супротно, тужилац је трошкове поступка проузроковао подношењем жалбе преко пуномоћника из реда адвоката, иако је формулар жалбе био доступан и тужиоцу.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорени закључак правилан и на закону заснована, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, ценећи успех тужиоца у овој управној ствари, и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредби члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11... 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.06.2015. године, III-27 У. 3698/15

Записничар
Татјана Попара, с.р.

Председник већа – судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

36

Дејан Ђурић

AM/AM

